

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA ÉLETE

18. rész – Casa Sollievo della Sofferenza (A Szenvedés Enyhítésének Háza)

Vajon melyik gyötrelme nagyobb: a gyenge egészségi állapota és a stigmai okozta kín (az orvosok úgy vélik, hogy legalább egy csészényi vért veszít naponta), vagy pedig lelki szenvedése? A hozzá legközelebb állók azt mondják, mindkettőt nagy belenyugvással tűri. Ő maga gyakran figyelmeztet arra, hogy soha ne csüggedjünk el, mert a „*félelem rosszabb, mint maga a betegség*”. Valóban természetfölötti erő munkálkodik lelkében, s teszi képessé arra, hogy felebarátját önmagánál is jobban szeresse. Ezt suttogja a feszület előtt imádkozva: „*Jézusom, kérlek, mentsd meg őket mind; én áldozatul ajánlom magam mindenkéért. Erősíts meg, fogadd el ezt a szívet, töltsd meg szeretetteddel, aztán rendelkez velem akaratom szerint.*” E rendkívüli önátadás előtt értetlenül állnak az emberek, s nem mindig alkotnak róla helyes véleményt, mert maguk szenvedéseikkel, érdemeikkel, hibáikkal, és akár abbéli vágyaikkal is, hogy hasznosak legyenek a világ számára, gyakran követnek el hibákat. A lényeg az, hogy mindenkit a jóhiszeműség vezéreljen. Márpedig a pietrelcinai szerzetes meg van győződve róla, hogy ha ő az embereket az egyeneslelkűség mércéjével méri, akkor egyáltalán nem kételkedhet a jóhiszeműségükben. Ha valaki óvatosságra inti a túlzottan könnyelmű emberekkel szemben, szellemességgel vegyes belenyugvással közli, hogy még a Krisztust követő első tizenkét tanítvány között is akadt egy áruló. Buzgalom, találékonyság, szent öntudatlanság, vasakarát, rendíthetetlen hit – ezek a legfontosabb összetevői annak a lendületes erőnek, mely hegyeket mozgathat meg, és szédítő iramban építheti fel a gondoskodó szeretet emlékművét. A Pio atya által megálmodott „ház” építése alatt legalább három vatikáni követség látogat el San Giovanni Rotondóba. Április elején a Szentszék a „küldöttei” által észlelt szabálytalanságokról szóló jelentést terjeszt a tartományfőnök elé. Míg a kapucinus rend miniszter generálisa a Garganon tartózkodik, a Szentszék kifogást emel a Pio atyáról megjelent némely publikációk ellen. Pio atya a maga részéről kijelenti, hogy olyan „csodásnak” vélt dolgokat mondanak és írnak róla, melyek nem felelnek meg a valóságnak. Ismét fenyegető fellegek tornyosulnak az égen, de ahelyett, hogy ez elővigyázatosabbá tenné a nagy vállalkozásba kezdett embereket, elkeseredett vitákba bocsátkoznak a vádaskodókkal. A viharos légkör 1954. július 26-án csillapul, mikor a Szenvedés Enyhítése Házának orvosi rendelőjébe megérkezik az első beteg. Pio atya azt mondja: „*Ha ez a mű csupán a test gyógyításának eszközéül szolgálna, akkor egyszerűen egy mintakórház lenne. Ennek a műnek azonban a gondoskodó szeretetre való figyelmeztetés által a szerető Isten munkatársává kell válnia. A szenvedőnek – fájdalmai bölcs elfogadása által – a gondoskodó szeretetben Isten szeretetét kell megélnie. Isten szeretetének a megfeszített Jézus szeretetén keresztül kell a beteg szívében megerősödni. Ennek a szeretetnek pedig a beteg testi és lelki bajait ápoló emberekből kell áradnia.*”

A San Giovanni Rotondó-i modern kórház ünnepélyes megnyitójára – a nemes erőfeszítések megkoronázásaként – 1956. május 5-én kerül sor. A szomorú garganói táj képét megváltoztató gigantikus épületegyüttes szülőatyja kimondhatatlanul boldog. Azt mondja, ennek az imádság és a tudomány olyan helyévé kell válnia, ahol az emberek ismét találkozhatnak Krisztusban, miként a nyáj rátalál egyetlen pásztorára. A Szenvedés Enyhítésének Háza helyet ad egy szívsebészeti világkongresszusnak is, melyen a világ legnevesebb specialistái vesznek részt. Őket három nappal később XII. Piusz is fogadja a Vatikánban. A pápa méltatja Pio atya elképzelésének nagyszerűségét, és emlékeztet rá, hogy a tudományos és technikai szempontból élen járó házat azért hívták életre, hogy a betegeket egy emberibb és ugyanakkor természetfölötti koncepció szerint kezdjék el gyógyítani. A pápa jóátállása lecsillapítja a jelentős sikerce ellenére még mindig forrongó hangulatot. A szervezés – legalábbis kívülről – tökéletesnek tűnik. A modern felszereléssel ellátott kórházban sebészet és urológia működik két műtővel, kardiológiai osztály nagyszerű szívsebészekkel, ortopédia, gyermekgyógyászat, szülészet műtővel és szülőszobával, röntgendiagnosztika, laboratóriumok és vérellátó állomás, s háromszáz ágy áll a betegek rendelkezésére. A már régóta működő járóbeteg-rendelőben megfelelő szakorvosok dolgoznak. A hő- és elektronikus központok, a mosoda, a konyhák és más szolgáltatások lehetővé teszik a kórház önállóságát. A fájdalom enyhítése fellegrárának még egy olyan gazdasága is van a völgyben, mely a legalapvetőbb élelmiszerekkel látja el a betegeket.

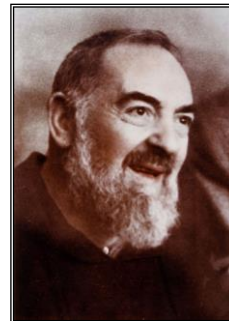
Vannak, akik tüzet okádnak a kórházra, és „sivatagi emlékműnek”, „haszontalan alkotásnak”, vagy ami még rosszabb, „agyrérmek”, „csalásnak”, „feneketlen kútnak” nevezik. A rossznyelveknek azonban csakhamar el kell némulniuk, mert a kórházat rengeteg beteg árasztja el, a férőhelyek teljesen megtelnek. A nagyszerű sebészek és az ortopédia szakemberei olyan kényes beavatkozásokat végeznek el, amilyenekre általában csak kifejezetten arra szakosodott központok szoktak vállalkozni. Az átadás első évfordulóján Pio atya arról számol be, hogy jelentős bővítési munkálatokra van szükség. Néhányan nagyon kockázatosnak tartják a betegágyak számának növelését. Hogy több vitára ne kerülhessen sor, bejelentik, hogy a Szentszék rendkívüli hatáskörrel ruházta fel Pio atyát, s igénybe veheti a Csodatévő Szűzanya ferences harmadrend ötven tagjának munkáját. Az ingatlan részvényeit letétbe helyezhetik a „Vallási Ügyek Intézeténél.” A pápa Pio atyát már felmentette szegénységi fogadalma alól, hogy fogadhassa az adományokat és hozzájárulásokat, és egyúttal kinevezte a Szenvedés Enyhítésének Háza igazgatójává és tulajdonosává is. A Vatikán garanciáival elkezdődhetnek a bővítési munkálatok. San Giovanni Rotondóban ismét nagy a lelkesedés. A szegény kapucinusok kolostorából kipattant egy szikra, mely több ezer ember szívét lobbantotta lánggra. A Gondviselés nem hagyja el az elszánt stigmatizált szerzetest, aki minden adományt arra fordít, hogy bővítse és még jobbá tegye a San Giovanni Rotondó-i kórházat...*(folytatás következik)*

Isten munkatársának lenni, nehéz kihívás...

Üdvös vésőütések sorával és gondos csiszolással készíti elő az Isteni Művész azokat a köveket, melyeknek az örök épület falaiba be kell majd épülniök. Ezért minden örök dicsőségre hivatott lélek joggal tekintheti magát építőkönek. Bizony szükség van rá, hogy az Égi Atya, mielőtt felhasználná, kalapács és vésőütésekkel formát adjon neki és lecsiszolja. Hogy mit kell értenünk azokon a vésőütéseken? A lelki sötétséget, kedves nővérem, a szorongásokat, kísértéseket, a lelki szenvedéseket, valamint a testi betegségeket is. Hogy megértsük Isten cselekvési módját - mondja a Padre - elegendő, ha megfigyeljük az anyát kisbabájával. Nincs kétség aziránt, hogy gyengéden szereti őt. Nos vajon egész életében saját tejével táplálja? A világot sem. Elérkezik a nap, amikor elválasztja magától. A baba nyögdecse, követelődzik. A mama hajthatatlan marad. Jól tudja, a kicsinek szilárdabb táplálékra van szüksége ahhoz, hogy emberré váljék. Ily módon bánik Isten is a lelkekkel, sőt még fokozottabban. Először magához vonzza, és kedvességgel, vigasztalásokkal halmozza el őket. Amde fennáll a veszély, hogy a szegényke jobban ragaszkodik majd az ajándékhoz, mint az Ajándékozóhoz! Ezt a veszélyt Isten úgy hárítja el, hogy elválasztja őt, vagyis vigasztalásába és sötétségbe meríti. Ott áll tehát megzavarodva, halálos aggodalmaktól gyötörve, és szorongással kérdegeti magát, vajon állapotát nem okozta-e valamilyen bűn, amellyel kiesett Isten kegyéből. Megsokszorozza lelkiismeret-vizsgálatait, boncolgatja gondolatait és cselekedeteit, és semmit sem találva, arra a meggyőződésre jut, hogy korábbi életének bűnei miatt hagyta el Isten. Mennyire téved! Amit ő elhagyásnak vél, nem más, mint az Égi Atya leggyengédebb gondoskodásának bizonyítéka, aki a szemlélődő imára emeli. Ez először száraznak és sivárnak tűnik, de ha kitart, lassan-lassan édessé és élvezetessé válik. Isten tehát a lelket saját javára szakítja el az érzéki hajlamoktól, de minthogy "ínye még nem szokott hozzá a finomabb táplálékhoz", nem tudja megbecsülni, és szenved miatta. Mindazáltal az érzékeknek e tisztulása nélkül a lélek nem tudna örülni a szemlélődésnek, amely "egészen szellemi dolog". Az érzékek éjszakája az elválasztás ideje. De hogy eljusson a teljes érettségre, a léleknek "egy másik próbán is át kell menni, amit a lelki elsötétülésnek nevezhetünk". Ekkor maga a szellem tisztul meg minden akadálytól és minden salaktól, mely akadályozza a legtisztább Szeretet tökéletes kivirágzását. Amikor az Úrnak majd úgy tetszik, hogy ebbe az állapotba helyezze Önt, lelke olyan éles fájdalmat fog elszenvedni, mely mindazt meghaladja, amit az ember e tekintetben el tud képzelni. Úgy érzi majd magát, hogy sűrű sötétség veszi körül, lelke pedig a leggyötrelmebb undorodásba merül el. Ekkor fogja Istent tisztább szeretettel szolgálni és szeretni egyedül önmagáért, s megfélelkezve saját magáról. Minél inkább beavatja az Úr isteni bizalmába, annál jobban körülveszi lelkét azzal a ragyogóan tiszta fényvel, mely eleinte vakítja. A kínok, melyeket a lélek ilyenkor érez, annyira gyötörők és kegyetlenek, hogy csak ahhoz tudnánk hasonlítani, amit a tisztító tűzben sýnlődő lelkek, vagy még inkább, amit az elkárhozottak szenvednek. Amíg a lélek nincs teljesen megtisztulva, Isten világossága éjszakának és sötétségnek tűnik előtte, de "mikor kész elfogadni a tökéletes szeretetegyesülést csókját", e világosság, mely kín és gyötrelme volt számára, meg fogja világítani őt.

Padre Pio

*"... a családot járja át egészen a Lélek,
amely mosolyogva tud lemondani önmagáról,
mosolyogva tudja mindig és egészen fölládozni önmagát."*

Padre Pio
3/2.

Padre Pio és a szívet tépő könnyek

*Leó atya, aki 1903-1908 között Padre Pióval együtt folytatta skolasztikus tanulmányait,
a következőket mesélte:*

„Ima közben Padre Pio mindig sírt, csendben és olyan hosszasan, hogy könnyei nyomot hagytak a kórus kólapjain. Mi, fiatalok, csúfolódtunk rajta. Akkor azt a szokást vette föl, hogy mikor letérdelt imádkozni, maga elé terítette a földre nagy zsebkendőjét. Imádság után összefogta a zsebkendőt, mely teljesen átázott volt. Ki lehetett volna facsarni! Azóta a könnyeknek ezt az ajándékát, amelyért az Egyház különleges imákban könyörög, San Giovanni Rotondo apostola sohasem nélkülözte. Láttuk zokogva az oltárnál. Nagy könnyecseppek gördülnek végig arcán, és lehullanak az oltár terítőjére, díszítményeire. A gyóntatószékben állandóan kézben tartja kockás zsebkendőjét, mely a rekkenő hőségnek ezekben a napjaiban nemcsak izzadságcseppek letörlésére szolgál. Láttuk meggörnyedve, lihegve, mint aki már nem tud megbirkózni a szennyáradattal, mely körülveszi. És az undortól elfogva többször kiáltozott kegyelemért: - *Mára elég volt!* Egyes gyónások után, melyek különösen fáradságosak voltak, zokogása szívtépőbbé válik az oltárnál, és könnyei sűrűbben hullanak. Nagy bűnösök "izzadságban fürdő homlokkal" látták, amikor fogadta őket télvíz idején, farkasordító hidegben. - *Miért és kiért sír Padre Pio?* - Egy szent mondása szerint, ha látnánk a bűn borzalmasságát, meghalnánk az undortól. Nekünk szerencsétleneknek, akik már hozzászoktunk, a bűn látványa alig okoz kényelmetlenséget, s jól megvagyunk ebben a mocsokban. De vannak köztünk olyan emberek, akik nem nyugodnak bele, és nem paktálnak a gonosszal. Padre Pio közülük való: ez az oka könnyeinek. Sír a bűnös miatt, aki értékes lelkénél többre becsüli a bűnt. Sír Isten Vére miatt, amely anyyi szerencsétlen emberért ömlik ki hiába. Sír a teremtett világ megszenteltségének fölötte és a kegyelem elutasítása miatt. Sír végül, mert hiszen Krisztus is sírt. Nos hát ezért nem alkudozik Istennel! A lelkekért fizetni kell. Tisztában van ezzel. A nappal és az éjszaka minden pillanatában kész arra, hogy az árat megadja értünk.